

Jill Santopolo

Mai presus de cuvinte

Traducere din engleză și note de
Maria Buzea

Prolog

Și-a imaginat că bebelușul va fi băiat. Un fiu cu care să meargă la meciurile de fotbal, cu care să vizioneze filmele lui preferate și pe care să-l învețe să șofeze. Un fiu cu ajutorul căruia îl va omorî pe Jabberwock¹, un fiu care își va ridica propria sabie și va lupta, alături de bătrânul său tată, cu scârțălatul². Așa cum a făcut și *el*. Un fiu care va duce mai departe moștenirea sa, moștenirea familiei. Un succesor.

Ținându-și fetița în brațe, cu căpșoru-i mic odihnindu-i-se în îndoitura cotului, simți nevoia să îi ceară iertare. Să-i ceară iertare pentru că și-a imaginat că va avea un băiat. Și asta pentru că, din momentul în care ea a venit pe lume, din acel moment în care a privit-o pentru prima dată, a fost ca și cum o sămânță ar fi început să-i încolțească în inimă. Aceasta a prins rădăcini de-ndată, iar acum, trei zile mai târziu, a simțit cum crește și cum îl umple cu dragoste, hotărâre și mândrie.

¹ O creatură malefică din cartea *Alice în Țara din Oglindă* de Lewis Carroll.

² O creatură imaginară inventată de Lewis Carroll care apare în poemul „Jabberwocky”.

— Nina, îi șopti el copilașului plâpând din brațele sale. Te voi crește în așa fel încât să fii puternică și invulnerabilă. Te voi crește să fii neînfricăță.

Fiica sa l-a privit, cu aceiași ochi albaștri ca ai lui, cu obrăjorii rotunzi și rozalii.

— Și te voi proteja până în ziua morții mele. Acesta este legământul meu față de tine.

Copilașul și-a întins mâna către el, atingându-i bărbia cu degețelele.

Învoiala a fost încheiată, înțelegerea, pecetluită. Iar Joseph Gregory și-a petrecut întreaga viață încercând să-și țină promisiunea.

Uneori, Nina Gregory se pierdea în elasticitatea timpului. Când se concentra asupra unui lucru ce avea un singur punct de interes, timpul părea că se lărgește ca un cauciuc întins la maximum, până când — pac! — sunetul vreunui gâtlej ce se curăță de eventuale reziduuri sau al unui claxon de mașină făceau ca timpul să pară din nou normal.

Se înțepenise acolo, în timp ce făcea ultimele retușuri pe textul discursului, pe care șeful ei, Rafael, urma să-l țină în cadrul campaniei de strângere de fonduri din seara aceea.

— Te afli în „zona Nina“, ar fi spus Leslie, colega ei de cameră din timpul facultății, dacă ar fi fost acolo.

Apoi, tocmai când Nina ajunsese la ultima propoziție, îi bâzâi telefonul, aducând-o înapoi, în prezent. Era Tim.

Sunt într-o conversație telefonică. Voi întârzia probabil douăzeci de minute diseară. Îmi pare rău!

Nicio problemă, i-a scris ea înapoi. Voi fi acolo.

De-abia aștept să te văd, a apărut imediat răspunsul pe ecranul telefonului ei.

Nina a zâmbit. *Asemenea,* a scris ea.

Tim îi trimise o față zâmbitoare și un emoji de aprobare, având ca simbol degetul mare ridicat.

Atunci când Tim se afla în acele conferințe telefonice interminabile, pentru programele de start-up cu care lucra, el naviga printre simbolurile emoji, trimițându-i Ninei știri întregi, făcându-i astfel un rezumat al zilei sale, în imagini animate. De fiecare dată când primea aceste mesaje, Nina se amuza copios. Descifrându-le, își amintea de jocul de cuvinte încrucișate, pe care ei doi obișnuiau să le rezolve împreună când erau copii; atunci când au stat împreună pe bancheta din spate a mașinii tatălui ei, înainte să știe că viitorul li se va îmbina strâns, ca într-o țesătură.

În timp ce-i răspundea lui Tim cu propriile ei simboluri, Jane, directorul campaniei de comunicare, se aplecă peste marginea biroului Ninei.

— Îți cer o mare favoare, spuse Jane, răsucindu-și codițele microscopice într-un coc. Ai fi de acord să susții singură evenimentul din seara aceasta? Înainte de a-l pregăti pe Rafael pentru interviul pe care îl va oferi celor de la „New York One“, Mac și cu mine avem nevoie de mai mult timp, pentru a studia amănunțit detaliile poziției pe care șeful nostru o va adopta în privința școlilor de navlosire.

De obicei, Nina nu vorbea la evenimente. Majoritatea dintre cei care scriau discursuri nu făceau asta. Însă se întâmpla să meargă la această strângere de fonduri, pentru că cea mai bună prietenă a ei din liceu era amfitrionul. De fapt, Priscilla găzduia evenimentul, tocmai pentru că Nina o rugase, luându-și toate măsurile de siguranță ca niciunul dintre cei implicați în campanie să nu afle.

— Nicio problemă, a spus Nina, acordându-i acum toată atenția. Sunt sigură că mă voi descurca. Spune-mi doar ce trebuie să știu.

În timp ce Nina apăsă butonul de print și, apoi, își expedie sieși, pentru siguranță, un e-mail cu o copie a discursului, Jane îi ținu un curs-fulger.

— Mia s-a ocupat de toate detaliile, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința logisticii. Tot ce trebuie să faci este să-l familiarizezi pe Rafael cu donatorii, oferindu-i informații pe care să le poată folosi pentru a începe o conversație. Am lista invitaților, câteva date despre ei și fotografiile acestora — ți-o trimit într-un mesaj. Însă probabil te vei descurca și fără ea.

Nina dădu din cap aprobator.

— Ai grijă să aibă tot timpul ceva de băut în mână — o băutură slabă, a continuat Jane, enumerând pe degete indicațiile de care Nina avea nevoie. Îi place votca cu apă minerală și cu puțină lămâie. Și ai grijă ca nimeni să nu-l rețină prea mult. Mia va avea pregătite pungile cu cadouri — așa că nici în această privință nu trebuie să-ți faci nicio grijă. Ea te poate ajuta, dacă ai nevoie de ceva.

Nina își înclină din nou capul, semn că a înțeles.

— Am priceput, spuse.

— Îți promit că nu o să fie greu, adăugă Jane, îndepărându-se de biroul ei.

— Nu-ți face griji, spuse Nina, luându-și geanta și blazerul. Va fi totul bine.

Apoi își luă și discursul și se îndreptă spre hol. Rafael aștepta afară, chiar în fața băncii ascensorului; avea cravata perfect dreaptă și jacheta cenușie a costumului pliată atent pe braț.

— Deci, am rămas doar noi doi, nu-i așa? o întrebă acesta, când Nina s-a oprit în dreptul lui, încheindu-și blazerul.

— Așa mi-au spus și mie, răspunse Nina privind în sus, iar el zâmbi.

Daily News scrisese în două rânduri despre zâmbetul lui Rafael, numindu-l „putere electrică amețitoare“ și „convingătoare“, și „componentă de bază a farmecului lui Rafael

O'Connor Ruiz". Nina putea înțelege de ce. Era ceva în zâmbetul lui — naturalețea, felul în care i se încrețeau pliurile ochilor, modul în care îi ieșeau la iveală ambele rânduri de dinți — lucruri care te determinau, invariabil, să-i întorci zâmbetul.

— Cred că ne vom descurca, spuse el, în timp ce-și trecu mâna stângă prin părul negru și des.

Până toamna trecută, Rafael profesase ca avocat în domeniul serviciilor de imigrare, apărând newyorkezii care se confruntau cu deportarea. Apoi el și soția sa au divorțat, iar Rafael și-a luat concediu de la firma de avocatură și a anunțat, în ianuarie, că urma să candideze pentru postul de primar al orașului New York. Asta se întâmpla cu patru luni în urmă. Nina era al patrulea angajat al lui Rafael, după Jane, Mac — managerul de campanie, și Christian, care se ocupa cu strângerea de fonduri.

— Am încredere deplină în noi, răspunse Nina.

Ascensorul veni chiar în momentul în care telefonul Ninei anunță un mesaj text de la Jane.

— Mașina noastră este afară, îi spuse ea lui Rafael. Jane mi-a zis să-ți transmit că numele șoferului este Frank. Te-a condus acasă săptămâna trecută și este suporter al echipei New York Yankee.

— Frank, repetă Rafael. Suporter al celor de la Yankee. Aha. Îmi aduc aminte de el.

Rafael fusese foarte clar în timpul primei ședințe cu membrii seniori ai echipei sale, când le-a spus că, în timpul perioadei electorale, își dorește să știe numele fiecărei persoane cu care urma să intre în contact, astfel încât să i se poată adresa cum se cuvine, atunci când o saluta și îi mulțumea. Își dorea ca toată lumea să se simtă apreciată, indiferent de postul pe care îl ocupa.

— Îți dai seama cât de enervant va fi? a bombănit Mac, când s-a încheiat întâlnirea.

Însă Ninei îi plăcuse foarte tare cerința lui Rafael. De fapt, îi adusese aminte de tatăl ei, care știa numele fiecărui barman, al fiecărei menajere și al fiecărui angajat din cadrul Gregory Hotels.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte, i-a spus atunci Jane lui Mac, că probabil oricum ar trebui să știi numele tuturor acestor oameni?

Nina își ascunsese accesul de răs în spatele unui tușit, însă, încă de la acea primă întâlnire, se alia cu Jane împotriva lui Mac, ori de câte ori apărea posibilitatea de a lua partea cuiva. Și îi plăcea că și Rafael părea să facă la fel.

În timp ce erau în lift și coborau cele douăsprezece etaje, Rafael o întrebă:

— Legat de acest eveniment de strângere de fonduri. Îi cunoști pe cei care-l organizează?

Nina dădu aprobator din cap.

— Priscilla Winter și Brent Fielding. Eu și Pris am fost colege de la grădiniță până în clasa a douăsprezecea. Familia ei și-a făcut banii din exploatarea oțelului, dar acum își desfășoară activitatea în domeniul biotehnologiei. Brent administrează un fond de acoperire împotriva riscurilor. A crescut în Boston.

Ușile liftului s-au deschis și cei doi au ieșit din hol îndreptându-se către mașina care îi aștepta.

— Frank, spuse Rafael, când îl văzu pe șoferul care îi aștepta lângă portiera mașinii. Mă bucur să te revăd. Mulțumesc pentru promptitudine.

— La datorie, domnule, spuse Frank, deschizându-i ușa Ninei, înainte de a da ocol mașinii, pentru a-i deschide lui Rafael, pe partea cealaltă.

Nina se uită în jur, pe bancheta din spate. Apă. Șervețele. Nicio bomboană. Șoferii ei preferați erau cei care aveau bomboane cu unt și zahăr caramel.

Pe măsură ce intrau în traficul din New York, Nina îi trimise Miei coordonatele prin telefon, astfel încât să le poată fi urmărit progresul înaintării pe străzile orașului, apoi îi dădu lui Rafael discursul tipărit. În timp ce-l memora, buzele i se mișcau, iar mâinile gesticulau. Actul în sine semăna cu o reprezentație artistică personală în desfășurare.

Nina se rezemă de spătarul scaunului, continuând să-l urmărească. Cu umerii largi și despicătura din bărbie, el arăta ca imaginea politicianului impecabil de pe platourile de la Hollywood. Frumos, fermecător. Era de asemenea înzestrat cu calități deosebite. Ninei îi plăcea să-i transpună în cuvinte potrivite ideile și pasiunea, îi plăcea să creeze acele discursuri ce aveau să înflăcăreze publicul. Însă, în spatele fațadei lustruite, în spatele zâmbetului său electrizant, Rafael rămânea o enigmă.

— La ce te gândești? Și-ar fi dorit să-l întrebe uneori.

Telefonul bâzâi din nou. Nina privi în jos, crezând că este vorba despre un mesaj de la Jane sau vreun alt text înțesat de emoji de la Tim. Dar era tatăl ei.

Femeia căreia bunica ta i-a dăruit catedra profesorală de la Universitatea Smith se pensionează și va avea loc o recepție peste șase săptămâni. M-au rugat să țin un discurs, dar nu cred că ar trebui să-l planific cu așa mult timp în avans. Iubito, vrei să răspunzi tu în locul meu? Ți redirecționez e-mailul.

Nina citi și reciti mesajul scris. Oricât de inofensive păreau cuvintele lui, ea le simți ca pe un lăstar de viță-de-vie ce i se înfășoară strâns în jurul pieptului, îngreunându-i respirația. *Nu cred că ar trebui să-l planific cu așa mult timp în avans.*

În fiecare clipă a zilei, zi după zi, Nina încerca să uite că tatăl ei este bolnav. Din nou. Că doctorii au spus că, de data asta, nu mai pot face nimic. Cu trei ani în urmă,

detestase să-l vadă trecând prin ședințele de chimioterapie. Dar, cel puțin atunci, mai exista o speranță; puteau să mai aibă răgaz să navigheze cu barca pe oceanul Atlantic, răgaz pentru nopțile de băut whisky scoțian pe acoperișul hotelului lor din Central Park South. Acum, nu mai avea nicio speranță. Tocmai de aceea Nina se străduia să uite prin orice mijloace.

Însă, când tatăl ei îi trimitea astfel de texte, îi era imposibil să nu-și reamintească.

Strânsoarea din piept se transformă într-o înțepătură în ochi. *Ce porcărie!* Nina nu-și mai dădea voie să plângă. În niciun caz de față cu alte persoane. Nici măcar în fața lui Tim. Se gândi la obiecte neînsuflețite, pentru a-și putea controla emoțiile. *Furculițe. Becuri. Pietricele.* Însă, deși se luptă cu ele, de data aceasta nu-și putu opri lacrimile. Căută cu privirea în jur. Nu avea unde să evadeze. Nu era niciun loc unde ar fi putut să se ascundă. În timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz, Nina trase aer pe nas cât putu de silențios, sperând că Rafael nu va observa.

El își ridică privirea din telefon.

Nina se întoarse, ferindu-și fața. *Mamă*, se gândi ea, trimițând un mesaj în univers, *te rog, ajută-mă! Te rog, ajută-mă să fiu puternică și concentrată.* „*Fuerte y Centrado. Fuertrado*¹.” De când avea opt ani, în momentele în care se simțea cu adevărat pierdută, vorbea în minte cu mama ei și, de obicei, funcționa.

— Ce s-a întâmplat, Nina? întrebă Rafael cu o voce blândă, pe care nu o mai auzise până atunci. Ești bine?

¹ *Fuertrado* — un joc de cuvinte: alăturarea primelor patru litere din adjectivul *fuerte* („puternic” — lb. spaniolă în original) cu ultimele cinci litere ale adjectivului *centrado* („centrat” — lb. spaniolă în original).

Ea și-a închis ochii, și-a lăsat capul pe spate, ca și cum forța gravitațională ar fi putut să-i împiedice curgerea lacrimilor. Dar acestea s-au furișat pe sub pleoapele închise.

— Hei, spuse el. Te pot ajuta cu ceva?

Nina a respirat adânc. A încercat din nou. *Șervețele de hârtie. Linguri de plastic. Scobitori de lemn.* Minteaa i se limpezea. Și-a deschis ochii și și-a șters lacrimile cu vârful degetelor.

— Îmi pare rău, spuse întorcându-și chipul spre el. Este vorba de tatăl meu.

Rafael tăcu pentru o clipă. Îi atinse mâna cu blândețe, ca și cum ar fi dorit să-i spună: *Sunt aici. Te înțeleg.* Era ceva neașteptat pentru ea. La fel de neașteptat era și pentru vârful degetelor ei, pline de bătăături, dure ca ale unui chitarist. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa unuia despre celălalt... Cu toate acestea, căldura mâinii lui a ameliorat cât de cât situația. Nina i-a zâmbit scurt.

— Îmi pare rău pentru momentul de mai devreme, spuse ea, scotocind în geantă după un șervețel. Tocmai ce am primit un mesaj de la tatăl meu, care îmi cere să-l ajut; să țin un discurs în locul lui, pentru că nu este sigur că va mai fi capabil să o facă — și — m-a luat pe nepregătite.

— Eu eram într-o stare psihică deplorabilă când tatăl meu era bolnav, îi răspunse Rafael. Sunt impresionat de cât de bine ai făcut față în aceste ultime luni.

Nina știa că tatăl lui murise cu cinci ani în urmă de insuficiență cardiacă congestivă — îi cunoștea întreaga biografie —, dar își imaginase că el a tratat această mahnire adâncă cu același pragmatism pe care părea să-l fi folosit și pentru a depăși momentul divorțului. În cele câteva luni de când îl cunoștea, Rafael se rezumase doar la fapte — și pasiune, din dorința de a construi un oraș mai bun. Însă,

în ceea ce privește emoțiile — acestea fuseseră zăvorâte și ținute secret. Sau... poate doar păstrate pentru oameni din afara biroului.

— Nu-mi place să fiu în starea asta, îi spuse ea.

El dădu din cap, în semn de solidaritate.

— O astfel de situație, spuse el cu blândețe, te face să vezi lumea cu alți ochi. Cred că e greu să nu te pierzi cu firea, atunci când toată perspectiva asupra vieții ți se schimbă.

Îl privi uimită. Rafael reușise cumva să pună în cuvinte o trăire pe care ea încerca de câteva săptămâni bune să i-o explice lui Tim.

— *Face parte din fiecare decizie pe care o iau acum. Mă străduiesc să uit, însă este acolo, ascuțindu-mi concentrarea, limitându-mi alegerile.* Îi spunea Nina lui Tim.

În cele din urmă, ea găsi un șervețel și-l folosi pentru a-și retușa machiajul din jurul ochilor. Apoi, văzu o cutie plină cu șervețele și își dădu seama că aceasta se afla în mașină încă de la bun început.

— Sora mea era însărcinată când tatăl meu era pe moarte, adăugă Rafael. Și mi-a spus că fiecare decizie pe care a luat-o pentru nepoata mea — de la nume până la felul în care i-a decorat camera — a fost trecută prin filtrul unui singur gând — acela că tata ar putea să nu mai fie în viață, ca s-o cunoască. De aceea pe nepoata mea o cheamă Emilia.

— Pe tatăl tău îl chema Emilio, spuse Nina.

Rafael dădu din cap afirmativ.

— Surorii mele i-a plăcut dintotdeauna numele Tiffany. Dacă tatăl meu nu ar fi fost bolnav, sunt convins că pe nepoata mea ar fi chemat-o Tiffany. Este doar un exemplu minor, dar... Rafael ridică din umeri. Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, mai spuse el. O luă din nou de mână și o strânse, iar forța cu care a apăsat părea să spună în tăcere:

Înțeleg. Am simțit la fel. De asemenea, și ochii spuneau același lucru.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci de două ori prin această situație, spuse ea, gândindu-se la fosta lui soție.

— O am încă pe mama, răspunse Rafael.

Nina zâmbi.

— Știu, spuse ea. Mă refeream la Sonia. Altcineva din viața ta care a dispărut, pe care l-ai pierdut.

Rafael o privi pentru o secundă, ca și cum i-ar fi cântărit cuvintele, ca și cum și-ar fi cântărit propriile cuvinte.

— Până acum nu m-am gândit în felul acesta la divorț, spuse. Dar ai dreptate. Tristețea, șocul, descifrarea emoțiilor. Nu reprezintă același lucru cu pierderea cuiva drag, dar în mare parte, da... ai dreptate.

— Cred că amândurora ni se schimbă acum viziunile despre viață.

— Cred că da, îi răspunse Rafael, strângându-i mâna încă o dată.